

PROTEIN

časopis YMCA v ČR, ročník XII 15 Kč / 0,5 €

5/2010

England tour 2010

aneb smajlíková smršť ;-)

Bezdrátově připojení

aneb United Colors of TenSing v Mělníku

Směřování YMCA

aneb YMCA v proměnách času

PROTEIN

časopis YMCA v České republice, ročník XII, 5/2010

„Aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)

YMCA je křesťansky orientované, dobrovolné, nepolitické a neziskové sdružení, které usiluje o plnohodnotný život mladých lidí.

Jméno YMCA je zkratkou angl. názvu „Young Men's Christian Association“, jehož českým ekvivalentem je dnes pro YMCA „Křesťanské sdružení mladých lidí“. YMCA vznikla v roce 1844 v Londýně a v České republice (tehdejší Československu) začala působit v roce 1919.

Dnes je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která ve 124 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla, prostřednictvím společenství a programů otevřeným všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického či náboženského přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností.

YMCA je hnutím služby a pomoci. Po celém světě má asi 45 milionů členů.

V České republice pracuje YMCA ve 26 pobočkách, které jsou kolektivními členy YMCA v ČR. Jsou to:

Oikumené – Akademická YMCA, YMCA Braník, YMCA Brno, YMCA České Budějovice, YMCA DAP, YMCA Děčín, YMCA Hradec Králové, YMCA Husinec, YMCA Jindřichův Hradec, YMCA Klatovy, YMCA Letohrad, YMCA Liberec, YMCA Setkání, YMCA Mělník, YMCA Neveklov, YMCA Olomouc, YMCA Orlová, YMCA Ostrava, YMCA Ostrava-Poruba, YMCA Praha, YMCA Strmilov, YMCA Třebechovice, YMCA T.S., YMCA v Ústí nad Labem, YMCA Znojmo a YMCA Živá rodina.

Copak to p ivozli? Odpověď najdete uvn i čísla!

REDAKCE

Jaroslav V. Hynek
František Kroužil

SPOLUPRACOVNÍCI

Vojtěch Berger
Gabriela Boková
Štěpán Černý
Pavel Hušek
Filip Rajnoch
David Strádal

TISK

Těšínské papírny, s. r. o.
Bezručova 212/17, Český Těšín

ADRESA REDAKCE

Protein
YMCA v ČR - ústředí
Na Poříčří 12
115 30 Praha 1
telefon: 224 872 004
e-mail: protein@ymca.cz
web: <http://www.protein.ymca.cz>

Právo redakční úpravy vyhrazeno.
Články neprocházejí korekturami.
Registrační číslo MK ČR E 14324

Uzávěrka: 20. 10. 2010
Uzávěrka příštího čísla: 20. 12. 2010

Milí čtenáři!

Statečně držíme stanovenou metu šesti čísel za rok, to je velký úspěch. Můžete si z něj kousek přivlastnit, pokud se rozhodnete přispět do příštího čísla, které je před námi.

V tomto najdete opět spoustu zajímavých příspěvků, že života ymkařského hmyzu.

V každém letošním čísle byla nějaká zmínka o tom, že YMCA slaví 20 výročí obnovení své činnosti po pádu komunismu, nejinak je tomu i zde. Začínáme vzpomínkou čestného člena YMCA v ČR pana Dietricha Reitznera, pro některé z vás to může být již bráno jako příspěvek z archivu, ale určitě v něm najdete spoustu nových a zajímavých informací.

United Colors of TenSing přibližuje festival Bezdrátově připojeni, který proběhl v Mělníku. Něco s barvami má společný i příspěvek navrátilšího se proteinového přispěvatele Lukáše Jirsy – jak vidno i dobrého filmového kritika.

Je tu i jeden speciální článek, který zdolal (už nyní možno říci) nepřekonatelný rekord... 29 je fakt dost. Nepřekonatelný je z toho důvodu, že žádná soutěž nebyla vyhlášena a nikdy nebude, čili poprvé a naposled se něco podobného dostalo na veřejnost. Opakovaný vtíp by nebyl vtípem. ☺
Však sami poznáte, který mám na mysli.

Jeden ze seniorů YMCA – Vašek Kliment napsal vzpomínku na Jirku Hodka, člověka, který si zaslouží být zařazen do rubriky Osobnost.

A pak další zajímavé věci – na Paláci YMCA svítí nový neonový nápis, svišti byli v ZOO, Keep Smiling Gospel Orlová zase v SK... mimochodem věděli jste například, že Slovensko a Skotsko mají stejnou MPZ (mezinárodní poznávací značku) – SK? Proto vám může připadat divná předložková vazba ve vedlejším sloupečku popisujícím obsah strany 20. Zkrátka člověk se neustále učí... třeba i díky Proteinu.

J. V. Hynek

- 4** **Moje vzpomínka...**
Dietrich Reitzner
- 6** **YMCA v proměnách času**
Miki Erdinger
- 8** **United Colors of TenSing**
Filip Rajnoch
- 12** **England Tour 2010**
Majda Rounová
- 16** **Barvitá návštěva 4 novorozeňat**
Lukáš Jirsa
- 18** **YMCA Živá rodina**
Filip Rajnoch
- 20** **Keep Smiling Gospel ve SK**
Marie Čašková
- 22** **Svišti v ZOO**
Kristýna Pulišová
- 24** **Vzpomínka na Jirku Hodka**
Vašek Kliment
- 26** **Neon na Paláci YMCA v Praze**
Miki Erdinger
- 28** **Historie YMCA v USA**
František Kroužil
- 30** **Všichni mají radši blondýnky**
Renata Francová
- a mnoho jiného...

MOJE VZPOMÍNKA NA ZAČÁTKY ČESKÉ YMCA

Myslím, že několik Ymek existovalo v Čechách (tehdy to byla součást Rakousko-Uherska) už po roce 1875, protože vedení světové aliance YMCA v Ženevě se v té době velmi silně angažovalo při zakládání Ymek ve střední Evropě. Ve zpravodaji vídeňské Ymky z listopadu 1896 najdeme pozvání do Ymky v Praze, v Petřské ulici 23, a do Ymky v Plzni, v Plachého ulici 878. Předpokládám, že obě Ymky v té době už nějakou dobu pracovaly. O několik měsíců později najdeme ve zpravodaji oznámení o založení Ymky v Bielsku.

Jedna ze zpráv mezinárodní komise pro práci Ymky v Ženevě v roce 1901 mluví o multinacionálním svazu, jehož členy byla následující místní sdružení Ymky: v Čechách 39, na Moravě 18, ve Slezsku 10, v Galicii 10, v Rakousku 16, v Bukovině 2, v Küstenlandu a Kraině po 1. Celkem 8 polsky mluvících, 32 německy mluvících a 57 (!) česky mluvících místních sdružení YMCA. Na konci roku 1901 cestoval po tomto multinacionálním a multijazykovém sdružení generální sekretář světové Ymky Philidius, s cílem založit další místní sdružení.

Díky této společné minulosti bylo skoro samozřejmé, že jsme se v Rakousku vždycky zajímali o mladé lidi v zemích ovládaných komunisty. Když jsem se stal v roce 1965 generálním sekretářem Ymky ve Vídni a později i celé rakouské Ymky, začal jsem velmi záhy navazovat kontakty s křesťanskými skupinami mládeže v Maďarsku a Československu. Z pověření evropské YMCA jsem se jako pozorovatel účastnil každoročního setkání Ekumenické rady mládeže Evropy. Na tomto fóru se scházeli vedoucí práce s mládeží ze všech zemí Evropy, včetně Ruska. Dalším takovým fórem byla evropská Evangelická aliance, jejímž jsem byl rakouským spolupracovníkem, a na jejíž půdě se scházeli křesťané z mnoha zemí a díky níž jsem získal mnoho kontaktů do Československa, Maďarska a tehdejšího východního Německa (DDR).

Díky tomu jsem navázal v Československu řadu vztahů s faráři a vedoucími mládeže z různých církví a snažil jsem se mezi nimi šířit a získat je pro myšlenku ymkařské práce s mládeží. Ymka jako organizace sice byla zakázána, práce s mládeží v ymkařském duchu ovšem ne.

V únoru 1989 jsem vedl rozhovory s vedením Českobratrské církve evangelické o možnosti zřídit v Praze hotel pro mládež, na jehož vedení by se spolupodílela také Ymka. Po konzultacích s evropskou Ymkou jsem v září mohl předložit vedení církve následující návrh: Jsme ochotni se na tom jako evropská Ymka spolupodílet, ovšem za jasného předpokladu, že budou možná společná setkání a programy mladých lidí ze západní a východní Evropy. Uměli jsme si představit, že vznikne malý mezinárodní tým s jedním ymkařským sekretářem ze zahraničí a jedním českým spolupracovníkem, který se o tyto programy bude starat. Tato myšlenka byla akceptována a při další návštěvě jsme chtěli domluvit konkrétnější podrobnosti.

Naše příští setkání bylo domluveno na 8. prosince 1989. To už ale byla situace nečekaně a radostně jiná. Navzdory všem mým zprávám o kontaktech s východní Evropou si mnoho lidí v evropské Ymce myslelo, že na situaci ve východní Evropě se jen tak a ještě dlouho nic nezmění. Kdo ale měl kontakty s mladými lidmi v Maďarsku, Československu a východním Německu, mohl si všimnout, že se něco mění a dává do pohybu. Přesvědčoval jsem tenkrát evropskou Ymku, že v nejbližších letech k něčemu dojde. Buď nějaký převrat, nebo krvavé nepokoje s půl miliónem uprchlíků. Pokoušel jsem se svým přátelům dát jasně najevo, že v obou případech to bude pro evropskou Ymku velická výzva, na kterou musíme být připraveni.

Jsem rád, že došlo k tomu prvnímu. Když jsem 8. prosince dorazil, seděl synodní senior Josef Hromádka, se kterým jsem měl jednat, jako vicepremiér na úřadu vlády. Po krátkém rozhovoru mě odkázal na svého poradce JUDr. Pavla Šimka. A když jsem dorazil do jeho kanceláře, seděl u něho Dr. Lubor Drápal. A společně jsme začali rozhovor o tom, jak znovu obnovit práci Ymky. Při tomto rozhovoru mi bylo jasné, že jsem narazil na správné lidi, že Lubor Drápal je muž na svém místě a obnovit Ymku, s pomocí Evropské Ymky, kterou zprostředkují, a pokusit se pro ni získat její budovy a tábory. Měl jsem velkou radost z toho, že i já s tím mohu svým dílem trochu pomoci. Jako hlavní úkol jsem dostal na starost získávání a vzdělávání mladých lidí za spolupracovníky

Ymky. Byl jsem velmi vděčný, že se mi po bok velmi brzy postavil mladý muž, Michal Šourek, se kterým jsem společně tento těžký, ale velmi důležitý úkol plnil.

Připravili jsme program školení spolupracovníků s výhledem na několik let. A podařil se nám ho dobře připravit a provést. Na čtyřech jednotýdenních kursech jsme vyškolili spoustu mladých křesťanů a studentů, aby mohli dělat dobrou křesťanskou práci s mládeží.

Ještě jednu důležitou věc chci zmínit. Když jsem 10. prosince 1989 šel na nádraží, abych odjel domů, byl jsem plný radosti, skoro jsem nahlas jásal. Celé roky jsem na to čekal a modlil jsem se za to. V podchodu u nádraží byla spousta plakátů. A byl na nich následující text: Gloria in excelsis, Občanské fórum. Velice se mě to dotklo. Protože to bylo jako slova, která slyšeli pastýři z úst andělů při Kristově narození: Gloria in excelsis Deo. To znamená: Sláva Bohu na výsosti. Na plakátu ale stálo: Sláva na výsostech Občanskému fóru.

Velmi se mne to dotklo a byl jsem z toho velmi smutný. Pomyslel jsem si, že sotva jste se zbavili komunistů, hned si zase někdo sedá na Boží místo. A znovu jsem si uvědomil, jak důležitá je pro Česko práce Ymky. To byl také důvod, proč jsem při všech školeních spolupracovníků a při všech schůzích tak jasně a uvědoměle připomínal význam Pařížské báze. Naše rozmanitá práce, kde se objevuje sport a mnoho jiných věcí, musí neustále jasně připomínat a svědčit, že Bůh v Ježíši Kristu je Pán tohoto světa.

Mám velkou radost a jsem velmi šťastný, že jsem směl pomáhat při znovuoobnovení české Ymky a že jsem to mohl dělat společně s Luborem Drápalem a Michlem Šourkem.

Přeji české Ymce hojnost Božího požehnání. Přeju jí, aby uměla stále znovu vymýšlet a realizovat nové a zajímavé programy pro mladé lidi, ale nezapomněla přitom nikdy na Boží úkol, o kterém tak jasně mluví Pařížské báze a který platí pro všechny Ymky na celém světě. Na úkol šířit Boží království.

Dietrich Reitzner

Týden modliteb YMCA

Týden modliteb YMCA je mezinárodní akce, která se tradičně koná už od roku 1904. Je to týden, kdy se lokální sdružení YMCA a YWCA v myšlenkách spojují a soustředí se na svoji práci v kontextu biblického slova, aby v Ježíši Kristu nacházela vedení a povzbuzení. Je to také čas modliteb. Jako zakončení Týdne modliteb YMCA je neděle 20. listopadu slavena jako Den míru.

Letos připadá Týden modliteb na 14. - 20. listopadu a má téma Women Creating a Safe World (Ženy vytvářející bezpečný svět).

Pro letošní Týden modliteb byly vybrány následující biblické texty:

- 14. listopadu: *Izajáš 43,1 a 1.Královská 19,5b-6*
- 15. listopadu: *Soudců 19,25 a Deuteronomium 30,19*
- 16. listopadu: *Lukáš 10,38-42*
- 17. listopadu: *Izajáš 43,2-4*
- 18. listopadu: *Skutky 16,14-15*
- 19. listopadu: *2. Samuelova 1,26 a Jan 11,33-35*
- 20. listopadu: *Izajáš 43,1-2 a Matouš 15,21-28*

Susan Brennan, předsedkyně světové YWCA a Ken Colton, předseda Světové aliance YMCA se v úvodním zamyšlení k této akci ptají a dodávají:

Jak může k bezpečnosti světa přispět YMCA a YWCA?

Bezpečný svět znamená svobodu bez násilí ve všech oblastech. „Být v bezpečí“ znamená moci si užívat univerzálních lidských práv a žít bez omezení diskriminací a stigmaty. Obdarování, která dostali muži a ženy, mají společně přispívat k blahu společnosti. Znamená to zajišťovat rovný přístup k přesným a spolehlivým informacím pro všechny, aby muži i ženy, mladí i staří byli schopni zodpovědně činit rozhodnutí. Znamená to vytvářet společnosti, kde všichni lidé chtějí spolupracovat pro společné dobro, místo aby soutěžili mezi sebou.

Můžete se připojit.

Marie Čašková

YMCA v proměnách času

Směřování YMCA

Celý letošní rok je věnován oslavám dvaceti let obnovení činnosti. Stejně jak je pestrá nabídka našich aktivit, tak i oslavy probíhaly v různých časech, místech a hlavně různým způsobem. Ať už to bylo setkání starých a mladých členů se vzpomínkami, nebo promo akce na centrálním náměstí s podiem, exhibiční turnaje, nebo programy vystoupivší z budov na ulice a náměstí, vždy šlo o příležitost, při které se lidé jak potkávali, vzpomínali, užívali program, tak i zjišťovali, co že to ta YMCA vlastně je.

Společným jmenovatelem tomu všemu byla akce, vizuální podoba, něco, co člověk může zažít, prožít na vlastní kůži.

Vyvrcholení oslav v říjnu letošního roku proběhlo ovšem zcela odlišně. YMCA ukázala svoji vážnou, řekněme intelektuální tvář a za účasti mnoha významných osobností prošla postupně vším zásadním, co k České Ymce od počátku 20. století patří. Mluvíme o konferenci „YMCA v proměnách času“, která se uskutečnila v Národním památníku na Vítkově – v slavnostním sále této budovy s pohnutou minulostí, kde je ovšem v současné době umístěna stálá expozice české státnosti, mapující novodobé dějiny Československa.

Na úvod zazněly pozdravy jednak zástupce starostky městské části Prahy 3 (která nad akcí převzala záštitu), tak i významných hostů konference. A to paní doktorky Drápalové – manželky Lubora Dráपालa – posledního sekretáře YMCA před ukončením činnosti v roce 1951, který se nejvíce zasloužil o obnovení práce Ymky v Československu a dále zahraničních hostů Odda Bjoernsena (o kterém jste mohli číst v minulém čísle Proteinu) a Ditricha Reitznera, jehož článek naleznete v tomto čísle.

Až na pana plukovníka Stehlíka, kterého promptně nahradil Pavel Hlaváč, vystoupili všichni očekávaní přednášející. Zajímavé bylo, že aniž by se kdokoliv dopředu domluvil, některé příspěvky na sebe navazovaly. Tak například když Pavel Kostík zdůraznil jako jeden z přínosů Ymky pro československou společnost etický a hodnotový rámec myšlení, úzce spojený z filosofem Emanuele Rádlem, Zora Dvořáková tuto myšlenku rozpracovala do hloubky a praxe, kdy mluvila o vzdělávání

sekretářů právě v kontextu těchto hodnot. Mezi dalšími přednášejícími byli Jiřina Šiklová, socioložka a členka Ymky, Tomáš Bursík, ředitel ústavu novodobých českých dějin Národního muzea a ymkaři Jan Šimsa, Pavel Hlaváč, Michal Šourek a Jaroslav Vojta Hynek.

Přestože nás mrzí, že se akce neúčastnilo více současných aktivních členů YMCA (jen několika zástupců YMCA Praha, T.S., Braník, DAP a Akademické YMCA) účast naplnila naše očekávání.

Zhruba padesátka návštěvníků byla průřezově složena z již zmíněných současně aktivních ymkařů, teologů (Jakub S. Trojan), historiků, zástupců Ústavu pro studium totalitních režimů (Daniel Herman), členů Masarykovy společnosti a klubu Milady Horákové, zástupci organizací dětí a mládeže (Junák, ATOM, FoS ČR), lidí z národního archivu a mnozí další. Velkou radost nám udělala také delegace YMCA na Slovensku.

Osobní omluvu neúčasti a přání všeho dobrého pro práci Ymky jsme obdrželi od Dominika Duky, zástupců MŠMT a pana Zdeňka Sternberga.

Celá akce měla ještě jeden zásadní aspekt. A to že umožnila setkání po letech mnoha lidem, kteří se dlouhá léta neviděli. Jednak to byli Ti, kteří v devadesátých letech pro Ymku pracovali, jednak ti, kteří ji obnovovali (včetně zahraničních hostů) ale také Ti, kteří se znají z programů předválečné a těsně poválečné práce Ymky v Československu.

Akce, která není v současné Ymce zcela běžná ukázala, kolik lidí má Ymku v srdci, kam až sahají kořeny a větve naší práce a kdo všechno byl nebo je Ymkou zasažen. A přestože dnes se spíše soustředíme na akce, programy pro děti mládež, na civilní a volnočasový styl, umíme obléct i saka a v důstojném prostředí strávit hodnotné a smysluplné odpoledne napříč generacemi, profesemi, zaměřením a osobní historií a přitom žít společně tím, co Ymka již přes 91 let u nás nabízí. Jaké bude její další směřování záleží jen na nás.

Miki Erdinger, foto: J. V. Hynek

Píše se rok 2000 a po klidném Mělníku se scházejí skupinky mladých lidí jdoucích k Masarykovu kulturnímu domu. V tu chvíli ještě málokdo tuší, co se zde bude odehrávat. Všichni mizí v útrobách budovy a zanedlouho se začnou ozývat první zvuky hudebních nástrojů... tensingový festival „Everything mathers“ (Na všem záleží) začíná.

O deset let později město Mělník hostí tento pravidelný projekt znovu, tentokrát pod heslem „Wireless connected“ (Bezdrátově připojeni). Je středa 27. listopadu a v budově základní školy P. Matiegky se schází přes stovku tensingářů. Postupně se registrují a dostávají první informace. V osm hodin se všichni scházejí v divadelním sále a veselí začíná.

Tensingový festival je již po mnoho let tradičním celorepublikovým srazem všech skupin z celé české republiky. Ač se většinou nesejdou všechny skupiny v plných počtech, přijede alespoň několik zástupců reprezentující své město. Během několika dní zde pak

mají možnost prezentovat, co si za uplynulý rok připravili, naučit se novým věcem v průběhu různorodých workshopů a prezentovat se na závěrečném koncertu pro veřejnost.

První den byl mírně řečeno rozpačitý, jelikož hostovní Masarykův kulturní dům byl pro první večer obsazen místním koncertem. Tensingáři se do něj tedy dostávají až po deváté hodině a netrpělivě čekající návštěvníci prvního večera se musí dočkat až jedenácté hodiny, kdy již tradičně zahajuje plejádu koncertů vystoupení TSCZ – tensingového tábora. Ač v mírně unaveném rozpoložení, koncert má velký úspěch, neboť TSCZ se počítá za „výběr“ mezi tensingovými koncerty a jeho písně mají vždy velký ohlas. Nejinak tomu však je i mezi ostatními koncerty, které tvoří nedílnou část, kdy se mohou všichni účastníci patřičně vyřádit.

Následující dny jsou protknuty zajímavými hudebními, tanečními a kreativními dílnami, kde si všichni mohou zkusit něco nového, nebo se naopak zdokonalit v něčem, co je jim již známé. Mezi letošními workshopy se sešly

již tradičně hraní na různé kapelové nástroje, sportovní hry (florbal, volejbal, a další), ale i nové v podobě duetů nebo argentinských tanců. Na své si přišli i fotografové, mistři make-upu nebo vyznavači bojových sportů. Domnívám se, že si tak každý našel alespoň kousek „toho svého“.

V pátečním odpoledni pak nastupuje zpestření programu v podobě venkovní aktivity – drakiády. Účastníci jsou rozděleni do několika skupinek, ve kterých si stavějí svá ojedinelá létající stvoření a hromadně je pak jdou pouštět. Celá paráda je bedlivě sledována vybranou porotou, která nakonec udělí ceny za nejoriginálnější nápady v kategoriích od velikosti, ohleduplnosti k životnímu prostředí až po barevnost.

Rozjaření a vyvětraní drakostrůjci se pak odebírají na zaslouženou večeři, kterou nám zprostředkovávala, jako všechna ostatní jídla, místní jídelna u Růžků. Každý z hladovců je bedlivě zkontrolován dobrovolníkem, zda má svoji stravenku a již nic nebrání se dosyta posilnit na večerní várku koncertů.

V pátečním bloku koncertů se jako každý rok objevila specialita. Letos jí byla výprava tensingu Praha a Mělník do Anglie na tensingový festival ve městě Cambridge. Celá akce nabrala bezmála dvacet členů a jejich koncert dostal i patřičným ovacím. Příklad na konci na sebe nenechal čekat.

V každém roce se daří uskutečnit koncert nějakého nevšedního tensingového seskupení a myslím si, že je dobře, že tato tradice přetrvává. Např. v minulém roce na festivale vystupovali dvě zahraniční kapely, nějakým způsobem spojené s YMCA. Budeme tedy doufat, že i do dalších let se naskytne další výjimeční hosté, kteří

obohatit sestavu koncertujících tensingových skupin. Poslední den je věnován procvičení několika festivalových písní a tance, které jsou vždy součástí celé akce. Přichází již mírná nervozita z večerního veřejného koncertu a mňhání se osob zodpovědných za program se zrychluje. V odpoledních hodinách se pak schází celé účastnictvo a s veselou náladou se vydává do ulic zvát místní obyvatele. Zpívá se na různých místech města a snaha upoutat kohokoliv v okolí je protkána éterem jak vzduch dýmem nad ohněm.

Konečně se obešla většina města a všichni spěchají na závěrečnou generálku zpět do hlavního sálu. Každý účinkující i workshop má přibližně tři minuty na vyzkoušení, zda vše pracuje správně a půl hodiny před koncertem se po sále rozprostírá ticho a zvuk podkreslující hudby. Přicházejí první hosté.

Po odbití páté hodiny se z pozadí vstupní haly ozývá mohutné hučení tensingové „rakety“, způsobu jak se začínají větší tensingové koncerty, a všichni se odebírají kolem již sedících hostů na pódium na společný tanec. Rozsvěcí se světla a pódium dostává zabrat pod nátlakem stotřicetihlavého tanečního tělesa. Obecenstvo jásá a koncert už nezadržitelně rozmýchává místní atmosféru.

Po hodině a půl doznívají poslední slova moderátorů, sál se rozsvěcí a přicházejí první pochvaly a poklony. Koncert měl velký úspěch. Novinkou byl v tomto roce počín, kdy každý z tensingů vystupoval s jednou svojí písničkou. Z koncertu se tak skutečně stalo „United colors of TenSing“ (Spojené barvy TenSingu).

Tím však celý večer ani zdaleka neskončil. Letošní tensingové akce slaví významné výročí: plnoletost této aktivity v ČR. Na táboře a ani zde tedy nechyběl speciální program, tentokrát připravený Štěpánem Černým, předsedou YMCA DAP, která zaštiťuje celou tuto akci. Prochází se vzpomínky na uplynulá léta za doprovodu nejrůznějších scének, a vše vrcholík famózním koncertem lidí, kteří navštěvovali TenSing před sedmi, deseti a více lety. Zaznívají zde písničky, které se nacvičovali ještě v dvacátém století, a objevují se tváře, které dnes známe již pouze z fotografií a dokumentů. Nad všechna očekávání je tento koncert skutečnou třetíšnickou na dotru a mě doposud mrazí na zádech, když si vzpomenu, jak dnešní třicátníci a čtyřicátníci dokázali rozprout krev v žilách všech teenagerů v sále.

Nasytění vším tímto vzrušením, skvělou atmosférou a únavou z celého dne se blízko k půlnoci přesunují Tensingáři do základní školy. Mnozí však nikoliv ke svým spacákům, ale do připravených místnůstek, které sloužili pro celonoční vyžití těch, kteří měli zájem po roce strávit čas s lidmi ze všech koutů republiky, povídat si, zpívat a načerpat tak entusiasmus na celý další rok. Nad nedělním ránem se proháněla mlha a sluneční paprsky protrhávali noční náladu. První raní ptáčka vstávala z pelechů a pomalu začala balit své batohy. Poslední den festivalu, ač po umožněném celonočním

bdění, je vždy dosti perná, jelikož je třeba uklidit všechny obývané prostory.

Po vydatné snídani se všichni scházejí v kulturní domě, aby se probudili na bohoslužbě, nebo spíše chválách, které si připravil jeden z hostů festivalu, Miki Erdinger, dnešní generální sekretář YMCA ČR. Kázání bylo o cestě k Bohu, o Jeho hledání, o společenství lidí jak v TenSingu, Ymce, ale i jinde. Nakonec si tak myslím, že si každý mohl odnést kousek svého.

Čas však kvapně ubíhal. Po bohoslužbách následovaly již pouze závěrečné informace, rozdělili se úklidové role a všichni se rozešli, kam jim bylo přiděleno. Myslím, že v tuto chvíli je vždy krásně vidět, že ač jsme každý jiný, dokážeme se v jedné myšlence spojit. A v tom je jednou z kouzel TenSingu. Během hodiny a půl se tak zvládla uklidit prakticky tři obývaná místa a nezbyvalo, než naložit svá zavazadla na záda, obejmout všechny přítomné a vydat se směrem k nádraží.

Skončil tak další ročník, další z mnoha, opět naprosto originální. A vsadím se, že vlakovými vagóny ten den ještě dlouho zněly písně toho víkendů.

Filip Rajnoch, foto: Tomáš Pleskot a J. V. Hynek

Bezdrátově připojení

ČSTS festival 2010

Anketa k tensingovému festivalu 2010

1. Co se ti na festivale líbilo?
2. Proč jsi na festival jel/a?
3. Jaký nejlepší zážitek jsi si odnesl/a?

▶ Petra Chlebníčková

1. Že TenSing pořád žije a dýchá báječnou atmosférou. Že drží krok s dobou, spousta věcí je dnes už jinak, než dříve.
2. Jela jsem na festival, abych se potkala se spoustou lidíček, které jsem dlouho neviděla a abych si odpočala a hodila se do psychické pohody.
3. Jedním z nejlepších zážitků byla nedělní Mikiho bohoslužba. Ale celkově, super dojem.

▶ Vladimír Adamík (dobrovolník)

1. Vesměs všechno.
2. Chtěl jsem poznat nové lidi, něčemu novému přiučit, zažít pořádnou zábavu a hlavně pomoci lidem, kteří mě mezi sebe berou i když se tak liším od tzv. společenské normy.
3. Pomoc Bubákoví (zvukař) a fest teamu.

▶ Monika Rutten

1. Vše se mi líbilo, bylo to super.
2. Protože jsem chtěla poznat nové lidi.
3. Seznámila jsem se s jedním úžasným klukem.

▶ Filip Macek

1. Kamarádi a vystoupení.
2. Abych poznal nové lidi.
3. Náš koncert s TS Praha.

▶ David Strádal (dobrovolník)

1. Systém koncertů a závěrečný koncert, kde se prezentovaly i jednotlivé koncerty. Pak určitě zvučení.
2. Jel jsem na festival, protože se na něj vždy těším, je to: dobrá zkušenost, setkání s mnoha milými lidmi, možnost spolupráce a komunikace mezi jednotlivými TS skupinami, možnost vytvoření a posílení společné tensingové identity. A v neposlední řadě jsem jel, protože chci tuto akci podporovat.
3. Pohled na správně tensingářsky naladěná děcka, které tensing baví a naplňuje.

▶ Daniela Jeriová

1. Všechno. :-)
2. Abych se seznámila s novými lidmi a naopak prožila nenahraditelné chvíle s těmi, co znám.
3. Nejlepší pocit, že jsem zase mohla být v přítomnosti tak skvělých lidí a podílet se s nimi na tensingové atmosféře. :-)

▶ René Urbanský

1. Že jsme jako fosilové snad úplně zapadli mezi současné tensigáře.
2. Koordinoval jsem TS Fosil a chtěl jsem vidět jak moc dobře na tom TenSingy v ČR jsou.
3. Koncert TSCZ, i to později stálo za to!

ENGLAND TOUR 2010

Jak to celé začalo?

Jednoho krásného (no těžko říct, už si vlastně nepamatuju, jestli byl tak krásný ☺) dne, mi můj dlouholetý tensingový kamarád Štěpán Černý, po návratu z ETS konference řekl, že nás „jedna paní“ z anglického TenSingu zve na jejich národní festival (o této „jedné paní“ později ☺). Nechtělo se mi věřit, že by TenSing Praha jel sám za sebe někam do zahraničí! To se mi za 9 let v Tensingu ještě nestalo! No a taky, že nejel. ☹ K mému úžasu mě nadšený z této akce úplně všichni nesdíleli. A tak jsem začala obepisovat lidi z jiných TenSingů a nakonec se mi dostatek lidí sehnat podařilo. ☺

Patnáct kousků z Prahy (13 tensingářů, jeden ne-tensingář a jedna extensingářka) a 2 kousky z Mělníka. Základ pro turné do Anglie byl na světě. ☺

Přípravy?

Plán byl nejen si užít krásy Londýna a Cambridge, ale také předvést, jak děláme TenSing v Čechách. ☺ Takže abychom si neutrhli ostudu, sjeli jsme se všichni o víkendu na začátku října na Mělník, kde jsme pilně cvičili náš koncertní program. Ten jsme pečlivě sestavili s divácky nejuspěšnějších tensingových songů z repertoáru TenSingu Praha a TSCZ. A co že jsme tedy zpívali? She's so high (Kurt Nielsen), I don't wanna be (Gawin DeGraw), Srdcotepec (Aneta Langerová), Rome wasn't built in a day (Morcheeba), Unwritten (Natasha Bedingfield), Bring it all back (S Club 7) a Message to you (John Scatman).

Za přípravy patří velký dík Hance Šormové, která celou naši výjezdovou akci zastřešila Ymkou

Praha a navíc nám finančně vypomohla s přípravnou víkendovou.

A ta „jedna paní“? Ta „jedna paní“ se jmenuje Irene Butlin a je to jedna z neúžasnějších žen v TenSingu, co jsem kdy poznala. Přestože PROTEIN se jí v životě do rukou nedostane, patří jí tu místečko na jedno velké DÍK. Skvěle se o nás starala, trpělivě se mnou komunikovala, ve všem vyšla vstříc, domluvila nám ze všech TenSingů nejdlejší čas na koncert, podporovala nás a zkrátka byla skvělá!

Den první.

Den první je vcelku stručně popsatelný – shon na autobusovém nádraží Florenc, tensingově klasické pozdní příchody, menší error u nakládání zavazadel a nepřijemný řidič, ale pak už šlo vše hladce a mohli jsme se vydat na 18 hodinovou cestu směr Anglie. ☺

Den druhý.

Do Londýna jsme dorazili kolem jedenácté hodiny dopolední. Po (dobrovolné ☺) ranní hygieně na veřejných záchodcích jsme si dali rozchod a měli tak několik hodin na prohlídku Londýna. Těch přibližně 7 hodin, co jsme

na Londýn měli, než jsme se museli odebrat do Cambridge, je samozřejmě zoufale málo a je nemožné tak krásné město projít za takový směšný čas, nicméně by byl hřích se o to alespoň nepokusit a myslím, že každá ze skupinek (které jsme tak samovolně pro sightseeing vytvořili) dělala, co mohla. ☺

Pak už se ale nachýlil čas a my se museli opět odebrat na nádraží a opět se nasoukat do autobusu (tentokrát už „jen“ na 2 hodiny ☺) a dopravit se do Cambridge. Na zastávce na nás čekali milí rodičové místních tensingářů a odvezli nás do Girtonu (vesničky u Cambridge, kde se festival konal), kde už na nás na faře čekala Irene (s teplou večerí a sprchou ☺). A všichni jsme spali jak nemluvířata, po té dlouhé cestě a z těch všech zážitků z britské metropole. ☺

Den třetí.

I tento den byl velice nabíý. Po vydatném spánku a ještě vydatnější snídani, jsme se pustili do zkoušení našeho repertoáru. Trošku jsme se báli, že na celém festivale budeme největší looseři a že by tým festivalu mohl litovat, že nám nejen dal nejvíce času na koncert, ale dal nás také na konec programu koncertu pro veřejnost – jako takovou třešničku na dortu. ☺

Po několikerém vyzkoušení všech písní, jsme se vydali do Cambridge. Nádherné, malebné univerzitní městečko. ☺ Sice má moje škola krásnou fakultu, ale komu by se nelíbilo studovat na hradě (ano, asi tak vypadají jejich colleges ☺). Někteří nakupovali, někteří sightseeingovali a snad všichni jsme zašli do pravého anglického Starbucksu. ☺

Po návratu zpět do Girtonu na nás opět čekala Irene s teplou večerí. ☺ Ale tentokrát s ní čekali i čtyři sliční Norové (no oni Norové ani jiní než sliční být ani neumí ☺) z TenSingu Lie, kteří jsou tradičními a spolu s námi jedinými zahraničními návštěvníky festivalu.

A po večerí to mělo vypuknout! Nějak se ale na letošních festivalech stalo tradicí, že první večer byl v duchu čekání. ☺ Ale Angličané měli připravených několik skvělých her a i zájemci o kreativnější činnosti si přišli na své. Poté už jen zamyšlení od norské vedoucí, pár chval a na kutě. ☺

Den čtvrtý.

Konečně přišel na řadu klasický festivalový den – zamyšlení, společný tanec, megasbor (česká expedice učila You'll Come od Hillsong United, TenSing Kingswood nás naučil Hot 'n Cold a místní TenSing také přispěl

svoji troškou do mlýna a to písní Pack UP od Elizy Doolittle), workshopy (tanec, minichoir, art, drama) a generálka na koncert. Poté už se začal sál, resp. tělocvična, ve které se vše odehrávalo, zaplňovat diváky a koncert mohl vypuknout. ☺

V první části koncertu se představil společný tanec, megasbor a všechny workshopy. Po krátké přestávce pak přišli na řadu jednotlivé TenSingy. My, Češi, zvyklí na to, že na tensingových koncertech se zkrátka paří, jsme byli trošku překvapeni, že v Anglii taková tradice není. O to větší jsme měli radost z toho, že se nám podařilo publikum (alespoň tu část, kterou tvořili tensingáři) roztančit (tedy až po prvním marném pokusu ☺). Ač nemám ráda samochválu, musím říct, že koncert se nám fakt povedl (vytleskaný přídavek budiž tomu důkazem ☺) a že jsem přesvědčena o tom, že českému tensingovému hnutí jsme v zahraničí ostudu neudělali. ☺

Den pátý.

Ráno nás čekala bohoslužba – spíše tensingová než klasičká ☺ a pak už jen poslední společný oběd, pár her, chvilka toho sociálního volna a nakonec loučení.

Pro nás tým ale den ještě vůbec nekončil. Vydali jsme se znovu do Cambridge, tentokrát na bohoslužbu do nejnámějšího anglikánského kostela v Cambridge. Po vstupu jsme jen stáli s pusou pootevřenou – nádherný kostel, (chvilíe užaslého údešu z první skladby varhanního koncertu ☺), úžasný chlapecký kostelní sbor a písně, které zpívali všichni, se neozývaly jako chabé kuřkání (jako často u nás), ale jako monstrózní několikasethlasý sbor!

Nicméně se do nás dala, jak už to v kostele bývá, zima a tak většina z nás po krátké procházce a dlouhém ohřátí u McDonald's nasedla do taxíku (klasičkého anglického! ☺) a nechala se odvézt zpět do Girtonu (kde na nás opět čekala Irene, opět s teplou večerí, opět s Nory a tentokrát ještě s domácími vařlemi ☺). Příjemné posezení a povídání jsme ale museli s nelibostí kolem jedné hodiny ranní ukončit, jelikož druhý den nás čekalo vražedné vstávání – ve 4 ráno!

Den šestý.

Jak již bylo řečeno, po pár hodinách spánku jsme se sbalili, taxíky přešli k autobusu a tím do zas Londýna, kde jsme se naposledy porozhlédli po okolí nádraží, nakoupili poslední suvenýry a něco k snědku na cestu a opět se uvrhli na 18 hodin do žlutého autobusu, který nás převezl zpět do všední reality. Ne však na dlouho – hned druhý den nás totiž čekal další festival, tentokrát Československý. ☺

Měsíc říjen byl na tensingové akce (alespoň pro TS Praha) velice bohatý, ale konkrétně tahle se mi vryla do paměti extrémně hluboko. Takže díky Vám - Edo, Josefko, Jonatáne, Kačko, Zuzko, Kačko, Kachno, Moniko, Soo Yeon, Matyldo, Ondro, Filipe, Aničko, Bene, Hančí a Eliško - za skvělý tensingový zážitek! ☺

Majda Rounová, foto: Filip Rajnoch

It's not too late for you(th) 2

Čo sa skrýva za dvojzmyselným anglickým názvom projektu – „It's not too late for you(th) 2“ bolo pre mňa dlhú záhadou, nakoľko som nepatrila medzi tých šťastlivcov, ktorí mali možnosť zúčastniť tohto projektu už v jeho prvej fáze, ktorá sa uskutočnila vo februári v Rumunsku.

Desať dňovému pobytu predchádzala nekonečná cesta do malej dedinky s čarovným názvom Montendre („sweet heart“), ktorá sa nachádza v blízkosti známeho francúzskeho mesta Bordeaux. Projektu sa zúčastnilo 19 organizácií z 18 európskych krajín, ktoré boli zastúpené dvomi zástupcami. Pobyt bol zameraný na výmenu informácií a skúseností medzi mládežníckymi organizáciami z rôznych krajín Európy.

Nechýbali prednášky, diskusie, workshopy, hry, športové aktivity, koncerty, divadlo, návšteva miestnej škôlky a charitatívnych organizácií. Medzi najkrajšie momenty tohto vzdelávacieho programu patrilo jednoznačne výlet k oceánu (ktorý bol najmä pre nás StredoEurópanov nezabudnuteľný) a návšteva historického mestiečka Poitiers. Samozrejme celým pobytom nás sprevádzali špeciality miestnej kuchyne a výborné francúzske vína. Najprijemnej-

ším prekvapením boli pre mňa rodiny žijúce v dedinke Montendre, ktoré ubytovali účastníkov tohto programu. Asi málokde na svete by sa našlo toľko milých a pohostinných ľudí ochotných na viac ako týždeň prichýliť do svojho domu mladých ľudí z rôznych kútov sveta.

Po desiatich dňoch sme okrem množstva získaných poznatkov nadviazali nové kontakty a priateľstvá. Mňa celým pobytom sprevádzali dve stále usmiate tváre, ktoré mali na svojich menovkách napísané „Moni and Sasha from Czech Republic“. Úzka česko-slovenská spolupráca

sa prejavila aj na medzinárodnom dni, kde sme spoločne pripravili typické národné jedlo – zemiakové placky (ktoré bratia Česi po svojom nazývajú bramborák :-)).

Francúzov treba jednoznačne pochváliť za výbornú organizáciu a pohostinné prijatie, ale netreba zabúdať, že vždy je čo vylepšovať. Od ďalších častí tohto zaujímavého projektu by som očakávala väčší priestor pre aktivity

účastníkov a viac možností podieľať sa na charitatívnych aktivitách. Pobyt v Montendre mi priniesol mnohé nové a zaujímavé poznatky, ale v niektorých častiach mi prišiel až priveľmi teoretický, nekonečné diskusie a prednášky by aspoň z časti mohla nahradiť skutočná účasť na práci v mládežníckych organizáciách. Projekt „It's not too late for you(th)“ zďaleka nekončí. Na budúci rok je naplánovaná jeho tretia časť na Sicílii a štvrtá v Turecku, už teraz som zvedavá, čo priniesie jeho pokračovanie.

Barvitá návštěva u čtyř novorozeňat

Dokumentární film *Mimina* francouzského režiséra Thomase Balmčse, který vstoupil i do českých kin, zachycuje prvních 18 měsíců života čtyř dětí z různých koutů světa. Bez jakéhokoli komentáře, pouze obrazem a doprovodnou hudbou utváří přitažlivý, humorný i dojemný obraz začátku lidského života.

Thomas Balmčs má za sebou již řadu úspěšných dokumentů zabývajících se negativními stránkami života současné globalizované společnosti. Ve svém nejnovějším snímku ale překonává vrozený pesimismus a dává prostor pro nahlédnutí do čtyř radikálně odlišných oblastí světa, kde se právě odehrává jeden z nejkrásnějších dějů pozemského života: zrození člověka.

Čtyři kouty světa Severoamerická Kalifornie, africká Namibie, japonské Tokio a mongolská poušť Gobi – právě tam se narodila Hattie, Ponijao, Mari a Bayarjargal. Jsme svědky porodu, prvního nadechnutí i pláče, úvodních nesmělých kontaktů s lidmi a později i s širším okolím. Zatímco japonská holčička přichází do technologicky nejvyspělejší země světa, a navíc do zjevně movité rodiny, Američanka Hattie bude vyrůstat v radikálně ekologicky založené rodině – ovšem stejně jako Japonka Mari v té nejbohatší části světa. Oproti tomu mongolského chlapečka Bayarjargala si vezou rodiče na staré vysloužilé motorce do svého tradičního obydlí – mongolského stanu geru. Chlapec bude vyrůstat v těsné blízkosti zvířat, která jeho rodiče pěstují pro obživu, a začátek života stráví sám ve společnosti kohouta, kočky a o něco málo staršího sourozence. Africká holčička Ponijao patří do jednoho z posledních afrických kmenů, které žijí tradičním způsobem života zcela nezasaženým jakoukoli moderní technologií.

Čtyři způsoby života

Čtyři novorozenci, čtyři kultury, čtyři různé pohledy na svět, čtyři odlišné poměry k technice a k prostředkům, na nichž je založen život v západním světě. Balmčs svým sběrným dokumentem kromě jiného ukazuje na různé množství podnětů, kterého se jednotli-

vým dětem dostává. Zatímco americké a japonské dítě je neustále zahlcováno nejrůznějšími impulzy (hračky, aktivita a zájem rodičů atd.), mongolské a africké „trpí“ – z našeho pohledu – takřka jejich nedostatkem. A přesto, po roce a půl života jako by tento aspekt vůbec nebyl podstatný pro osobnostní rozvoj a spokojenost dítěte.

Pozitivní zpráva

Thomas Balmčs měl volnou ruku, co se týče výběru místa natáčení, díky štědrému a mocnému producentovi. Vybraná čtyři prostředí jsou tedy divácky nanejvýš atraktivní. Volnou ruku ovšem už neměl při stříhu a dokončování filmu. Zatímco původní ideou autora bylo složit film z dlouhých záběrů, které by vypovídaly samy o sobě – bez pomoci doprovodné hudby, nakonec je film sestříhán do krátkých sekvencí s většinou humorným vyzněním. Použitá hudba Bruna Coulaise, tvůrce nadmíru libé hudby (*Microcosmos*, *Slavici v kleci* aj.), pak ještě umocňuje výhradně pozitivní vyznění filmu. Jako by prvních 18 měsíců lidského života bylo skutečným rájem na Zemi. A právě to snímku nejvíc ubližuje: jeho nekonfliktnost a přílišná poplatnost současné televizní klipovité produkci. Pozitivní zpráva o hodnotě lidského života a potažmo mateřství je ovšem vítaným narušením současného, většinou na dospělé individuuum zaměřeného světónázoru. Dítě není omezením dospělého jedince, ale naopak jeho největším obdarováním – a toho je film *Mimina* dobrým svědkem.

Lukáš Jirsa

(recenze vyšla i v *Katolickém týdeníku* 41/2010)

Devatero rad

České rady dětí a mládeže pro rodiče

při výběru mimoškolních aktivit

... a jedna speciální navrch

1. Myslete na celkový rozvoj dětské osobnosti.

Receptů k tomu, aby děti byly šťastné a úspěšné, je spousta, ale málokteré vedou opravdu k výsledku. My doporučujeme – v souladu se zjištěními celé řady výzkumů – klást důraz na zvědavost, svědomitost, otevřenost, emocionální stabilitu a přátelskost.

2. Respektujte individualitu dítěte.

Rodič by měl dítě citlivě motivovat, ukazovat mu možnosti a cesty a tak v něm pěstovat zájem o danou aktivitu. Je rozhodně lepší mít zdravé normální dítě, než stresovaného, labilního génia.

3. Naslouchejte svému dítěti..

Naslouchejte svým dětem, třebaže jsou malé. Když je držíte za ruku, nespěchejte na ně, jděte jejich tempem, protože vás chtějí vyléčit ze spěchu. Nedávejte jim dárky, ale darujte se jim vy sami.

4. Zásadně důležitá je dobrá parta..

Dobří kamarádi jsou největším bohatstvím dítěte. A současně jsou nejspolehlivější prevencí proti možným ohrožením dítěte v dospívání. Snažte se poznat kamarády svých dětí a mít přehled o tom, co dělají ve volném čase.

5. Nechte své dítě užívat si dětství..

Dětem se stále zkracuje doba dětství. Nepřetěžujte proto své dítě a neorganizujte mu všechen volný čas. Ke správnému dětství patří i prostor pro vlastní nápady, jak volný čas využít.

6. Na prázdniny myslte s předstihem..

Celoroční činnost v oddíle, který znáte, je nejlepší vstupenkou na letní tábor i zárukou toho, že vaše dítě na něm bude šťastné.

7. Buďte dobře informovanými rodiči..

Oblast mimoškolních aktivit vašeho dítěte je natolik důležitou součástí jeho života, že vám stojí za to mít i tady dobrý přehled. Ziskávejte reference o sdruženích, oddílech či kroužcích ve svém okolí. Kontakty na sdružení dětí a mládeže najdete i na internetu. Celostátně je nejúplnější zdroj informací na www.crdm.cz.

8. Proměna zájmů dítěte je přirozená..

Je uměním výchovy najít „zlatou střední cestu“ mezi tím této nestálosti čelit a postupně zvyšovat schopnost dítěte ke stálosti, a mezi přetěžováním objektivních schopností dětí udržet delší dobu o něco zájem.

9. Spolupracujte s vedoucími svých dětí..

Zajímejte se o činnost oddílu, klubu, souboru či kroužku, poznejte dobře jejich vedoucí – budou časem vašimi nejlepšími spojenci při výchově vašich potomků.

10. Rodina je rodina..

Sdružení dětí a mládeže (ani střediska volného času se svými kroužky) nejsou místem, kde děti máte co nejčastěji „odkládat“. Rodinné zázemí a v něm prožité pěkné chvíle strávené s rodiči, sourozenci či prarodiči nemůže dítěti nahradit nic.

Na webu www.kamchodit.cz najdete projekt České rady dětí a mládeže, který nabízí možnost rodičům najít nejrůznější aktivity pro děti a mládež v určité lokalitě. Je možné filgrovat položky: klubovna, DDM, sportoviště, veřejné hřiště, ubytovací zařízení, mateřské centrum, ICM.

Pro organizace dětí a mládeže naopak umožňují do systému data o organizacích vkládat.

Využijte této příležitosti a zaregistrujte sem svou Ymku, je to velmi užitečná aplikace.

Motto: „Budte kvasem, solí země...“

Dnes si představíme jednoho z méně tradičních kolektivních členů, je jím YMCA Živá rodina. Tato aktivita není nijak orientována na město, ale na to, co je v životě asi nejdůležitější – na rodinu. Vznikla už v roce 1991 a u jeho zrodu stála skupina vícedětných rodin, která si řekla, že by mohla organizovaně pořádat společné akce. V dnešní době Živá rodina pod sebou sdružuje na 450 rodin. Pokud zprůměrujeme počet dětí v těchto rodinách, dostaneme se asi na 3,2 dítěte na rodinu, což nám dává asi 1440 členů.

Aktivita sdružení YMCA - Živá rodina je zaměřena na podporování harmonického života ve funkčních rodinách s cílem předcházet psychickým, sociálním či ekonomickým krizím, jež mohou v rodině - zvláště s více dětmi či s více generacemi - nastat a jež mohou ve svých důsledcích vést k trvalejšímu narušení rodinných vztahů a v nejhorším případě až k rozpadu rodiny.

Činnost se orientuje jednak dovnitř sdružení zejména na posilování dobrých vztahů v rodině (jak mezi manžely, tak i mezi rodiči a dětmi) prostřednictvím

společných rodinných činností, jednak směrem ven, tedy k ostatní populaci, k jejím představitelům i k médiím, kde má za cíl připomínat hodnoty stabilní rodiny, význam rodinného prostředí pro výchovu dalších generací, docenění mateřství a otcovství a tím spoluvytváří společenskou atmosféru příznivou pro rodiny s dětmi a dává podněty týkající se rodinné politiky.

Je třeba vyzvednout, že jednotlivé aktivity vznikly a probíhají díky mnoha dobrovolníkům, kteří se své činnosti věnují ve svém volném čase bez nároku na finanční odměnu, za což náleží všem velké uznání. Financování aktivit jde z grantů MŠMT, ze zdrojů YMCA v ČR a drobných darů našich členů, či příznivců. Akce jsou z hlavní části kryté z účastnických poplatků.

Mezi aktivity Živé rodiny patří letní dětské tábory, manželská setkání, tábory rodin a další. Netradiční forma táborů rodin přináší možnost se vzdělat, sblížit a oddechnout si v prostředí jiných vícedětných rodin netradičním způsobem. Program je rozdělen na besedy a diskuze dospělých, mezitím co jejich ratolesti jsou v opatrovnické péči, druhou částí programu jsou pak různé sportovní hry, táboračky a výlety, kterých se

účastní již všichni spolu. V poledních letech se tábor koná na Pavlátově louce u Nového Města nad Metují. Je ideálním místem pro vymanutí se z všedního stresu a načerpání nových zkušeností a sil v přírodě.

Druhou významnou aktivitou jsou pak manželská setkání, která se zaměřují na obnovu, zlepšení a upevnění manželství a rodiny jako základu zdravé společnosti. Celý program vychází z finského programu „Směřujeme k lepšímu manželství“ a přispívá k chodu mezinárodního hnutí „Whole Marriage Ministers“. Manželská setkání navazují od r. 1997 na již existující program YMCA Setkání a těší se hojně účasti.

Mezi hlavní akce manželských setkání patří týdenní kurzy v letních měsících, které napomáhají obnově vztahu mezi partnery. Celý kurz se sestává z mnoha besed a přednášek na všechna témata, týkající se vztahu, počínaje ekonomiky v rodině, přes psychologickou stránku, sexualitu vztahu až po základy komunikace a uvědomění si priorit ve vztahu. Tyto kurzy jsou připraveny především pro partnery samotné, ale je možné s sebou přivést i své ratolesti. Z důvodu kvalitnější práce a možnosti práce s páry v klidu je vždy žádáno o co největší omezení přítomnosti dětí.

Mezi jednorázovými akcemi nalezneme nejrůznější aktivity pro malé skupiny (cvičení pro ženy), ale i vyžití se pro větší celky (volejbal pro mládež, volejbal manželských párů, dny pro rodinu, ...).

V dnešní rozvodově době, kdy krize neobaluje pouze světovou ekonomiku, ale především nás samotné, se tyto vlivy neméně projevují v našem zázemí, našich rodinách. Není tedy divu, že se aktivity Živé rodiny těší zájmu a jsou žádané. Doufáme tedy, že i nadále budou přinášet ovoce pro dnešní rodiny a naši společnost.

Filip Rajnoch

ERRATA

Omlouváme se za chybu v článku o YMCA Braník (Protein č. 3/2010) ve jméně manželů Bedrníkových. Správné znění tedy je: „U zrodu kolektivního člena stálo devět členů, z nichž nesmíme opomenout hlavně manžele Bedrníkoví...“.

Lingvistické okénko

Mladí lidé (naštěstí jen někteří ☺) si dnes velmi oblíbili psaní smajlíků. Jde o tzv. emotikon, tedy grafický prvek (piktogram) vyjadřující emoci. Copak v esemesce (mimořádně spisovněji by se mělo napsat v SMS zprávě), tam se to ještě ztratí, i když nevíme proč by se to i v ní nemohlo napsat jak se to má... :-)

Pokud tedy chcete do běžného textu použít smajlíka, zkuste zvážit, zda by nebylo lepší pokusit se tu emoci opsat slovy – např. „měli jsme z toho obrovskou radost“, „byla to legrace“ nebo „jsi milá“ – než všechny ty možné jemné nuance pocitů zaplácnout jen ☺. Méně líní ☺ lidé to zvládnou. No ale pokud tedy nemáte zbylí, tak to napište alespoň správně. ☺

Tak tedy, právě poslední dvě věty naznačují dva základní způsoby jak správně napsat smajlíka ve dvou nejčastěji používaných způsobech. Pokud se emoce týká konkrétního slova, napíšeme ho hned za slovo, v tomto případě má tedy naznačit, že použité slovo líný není třeba brát nikterak úkorně, smajlík ho zlehčuje, či naznačuje, že je to myšleno v dobrém. V následující větě je smajlík až na konci – za tečkou, tzn. že se vztahuje k celé předchozí větě. V každém případě tečka na konci věty musí být, smajlík ji nenahrazuje! Vždy se ale přešezera.

Jiank Word vám po napsání dvojtečky a závorky udělá automaticky smajlíka v podobě piktogramu (je to ale stále znak fontové sady), ale to stejně se neděje např. v InDesignu, ve kterém sázíme Protein. Zůstane vám klasický zápis :-). Aby se objevil ☺, musíte napsat písmeno J a font změnit na wingdings.

A když už jsme u toho, víte podle jakého vzoru se slovo smajlík skloňuje? Les? Pán? Smajlík se zživotňuje, tedy podle vrozů pán. Čili smajlíci – páni, ne smajlíky - lesy. A proč se toto okénko objevilo právě v tomto čísle? Kdo hledá najde. :-)

J. V. Hynek

Za Keep Smiling Gospel Orlová ve Skotsku

Jak jsme se zmínili v Proteinu 2/2010, vydal se orlovský sbor Keep Smiling Gospel spolu se členy farního sboru ČCE Orlová ve dnech 10. – 19. září 2010 do Skotska. Pokračoval tak v několikaletých vzájemných výměnných pobytech se sborem skotské církve St. Ninian's v Dunfermline.

Již od příletu do hlavního města Skotska Edinburgu ujali se nás naši skotští přátelé. Byli jsme ubytováni po rodinách, kde o nás bylo královsky postaráno.

Už druhého dne, po prohlídce jezerního systému Loch Tay Crannog a vydatném balíčkovém obědě došlo k přesunutím na náš první koncert do Culross Abbey. Skoti byli naším vystoupením doslova nadšeni. Neděle byla vyhrazena bohoslužbám s Večeří Páně podle skotského pořadu a zkoušce sboru. Po večeři v multifunkčním kostele nás čekal druhý koncert, a to v Carnegie Hall spolu se sbory Kingdom Singers a Lynburn School Choir.

V pondělí měli někteří členové výpravy volno, jiní navštívili místní školu, školu a radnici, kde byli vřele přijati paní starostkou. Odpoledne patřilo návštěvě skotského parlamentu. Po večeři jsme měli první společné setkání, při kterém jsme se učili vyrábět z CD, perliček, papíru a lepidla symbol křesťanů, rybkou.

Úterní ráno znamenalo přesun autobusem a dvěma trajekty na tichý ostrov Ionu, ze všech stran obklopený Atlantikem. Tady se setkaly nádhera přírody, základy křesťanství a srdečná pohostinnost obsluhy, tvořené dobrovolníky z celého světa. Každý den byly v 9 hodin ráno i večer bohoslužby, vždy na určité téma. Modlili jsme se za uzdravení, za světový mír a podobně. Čas mezi tím patřil relaxaci, hledání kamínků a muší, prozkoumávání vřesovišť a bažin a společným programům.

Ve čtvrtek v 15 hodin pak proběhl náš poslední koncert v Iona Abbey. I ten se vydařil na výbornou. V pátek jsme se se slzami v očích a ledovými krystalky ve vlasech loučili s Ionou. Tento ostrov zůstane navždy v našich srdcích. Cestou vnitrozemím Skotska jsme navštívili památné bojiště Stirling a povečeřeli v hotelu U krále Roberta.

Sobota byla věnována osobnímu volnu s hostiteli, nebo i bez nich. Procházeli jsme střed Dunfermline, nakupovali dárky a pomalu se loučili se Skotskem. Večer jsme se ještě výborně bavili na společné rozlučkové party. Nechyběly kilty a skotský dudák. Do rodin jsme se vraceli pozdě v noci.

Poslední den výpravy patřil bohoslužbám podle českého pořadu, při nichž s námi Skoti zpívali, co se v rámci hodiny češtiny na party učili. Po rychlém obědě nás autobus odvezl na letiště. Tam nás čekalo mimo nepříjemnosti s odbavováním ještě zhruba 150 minutové čekání na odlet náhradním letadlem – to původní mělo po přistání technické problémy. Díky zpoždění jsme přistávali se zhasnutými palubními světly a viděli úchvatné panorama Prahy.

Pak už se naše cesty rozdělily. Někteří jeli autem, jiní čekali na vlak. Výprava tak vlastně skončila až v pondělí 20. 9., v brzkých ranních hodinách.

*Kateřina Brázdová a Robert Kovarik, YMCA Orlová,
foto: Kateřina Brázdová*

V Brně se tančilo, zpívalo a šermovalo pro Světlušku

Stejně jako loni, i letos se YMCA Brno rozhodla, že se připojí k světluškám, které shánějí peníze na pomoc nevidomým lidem, a uspořádala za pomoci městské části Brno-Střed benefiční koncert YMCA pro Světlušku. Nadační fond Českého rozhlasu totiž rozděluje částku vybranou světluškami mezi děti a dospělé s těžkým zrakovým postižením. Přispívají například na koupi vodícího psa, asistentů pro malé děti nebo na speciální technické vybavení, které potřebuje nevidomý ke studiu.

Chlapci a dívky (s křídýlky a tykadýlky, aby je každý poznal) chodili nejen po městě, ale především po Moravském náměstí, kde bylo postaveno podium, na kterém probíhal program. Také zde byl stánek, který navštěvovali dospělí i děti. Dospělí se většinou snažili získat informace buď o samotném koncertě a celé akci, nebo o Ymce, a se zájmem si odnášeli výroční zprávy. Naproti tomu ti menší si odnášeli nafouknuté YMCA balonky, kterých potom bylo po městě plno.

Světlušky měly papírové lucerničky, do kterých se daly vhodit peníze za zakoupení drobného předmětu (například magnetu nebo náramku). Další lucerničky stály na stole ve stánku a lidé tam chodili vzhazovat příspěvek světluškám jako dobrovolné vstupné na náš benefiční koncert.

Fascinum s.r.o. bylo tak hodné, že nám zapůjčilo aparaturu a celou akci nazvučilo. Stejně jako loňský první ročník i tento uváděl Tomáš Sedlačík. Prvními účinkujícími, které divákům na podiu představil, byla kapela Univers. Nemálo z diváků se s nadšením pohybovalo do rytmů hudby, což se hodilo, jelikož počasí zrovna nebylo nejpříznivější, a tak se jistě trochu zahřáli. Přestože však bylo na počátek září opravdu nezvykle chladno a hrozil také déšť, neodradilo to diváky před tím, aby se těšili na další vystoupení. Především mužská část už se nemohla dočkat našeho tanečního souboru Démairt, ale samozřejmě také ženy a děti byly na neokoukané irské tance zvědaví.

Nečekanou podívanou zajistil moderátor, když prohlásil, že jej tanečnice vyzvaly na taneční „battle“, tedy bitvu v tanci. Zavolal si tedy na pomoc diváka z obecnosti, ale je nutno konstatovat, že naše tanečnice oceněné v mnohých tuzemských i zahraničních soutěžích není jednoduché porazit. Publikum však bylo výstupem pobaveno, užilo si ještě poslední tanec a už jim moderátor oznamoval, že po krátké přestávce bude následovat šermířské vystoupení!

Skupina Extraktor, která vystoupila se svým představením v dobových kostýmech a s různými železnými zbraněmi, nenechala nikoho chladným, jelikož do svého vystoupení zapojila i část publika. To již bohužel nebylo tak početné, protože se těsně před příchodem Extraktoru na scénu rozpršelo.

Nezbylo tedy než se se všemi rozloučit. S dobrovolníky, kteří nám přišli pomoci (a jsme jim za to opravdu vděční), jsme uklidili podium, které nám laskavě zapůjčilo divadlo Koráb, a těšili se, že máme za sebou hezké odpoledne a přitom jsme pomohli dobré věci.

Kristýna Pulišová, YMCA Brno, foto: archiv autorky

Svišti v ZOO

V sobotu 23. října se na nás usmálo štěstí, protože po dlouhé době zase svítlo slunce a bylo trochu hezky. Radovali jsme se, jelikož jsme na ten den měli naplánovaný výlet do ZOO.

Smutné bylo jen to, že mnoho dětí, na které jsme se těšili, dorazit nemohlo. Začátek studeného podzimu způsobil, že musely nachlazené ležet v posteli, místo toho, aby se procházely po ZOO s ostatními dětmi a vedoucími, které znají z YMCA táborů, na které v létě jezdí.

Rodiče nám předali děti před branou ZOO a šli do města využít volné odpoledne. Také jiné rodiny si všimly, že je výjimečně teplé počasí a proto bylo v areálu opravdu narváno. Mělo to však i jednu výhodu – děti si neutratily peníze, které měly s sebou, protože u každého okýnka s prodejem čehokoliv byla fronta, ve které by musely stát minimálně půl hodiny.

Zatímco jsme si s dětmi prohlíželi zvířata a vyprávěli si o nich, soutěžili jsme také v různém tipování, kolik asi tak váží tygr, apod. A protože už všechny uměly číst, dostaly někdy za úkol, aby zjistily, jak se to které zvíře jmenuje, případně odkud pochází. Zvířata v pavilonech, klecích a za skly nebyla jediná, která děti v ZOO viděly. Na své zvířecí kamarády se totiž přišlo se svými pány podívat také plno pejsků a sešlo se tady

také asi dvacet kavkazských ovčáků, kteří vypadali spíš jako medvědi než psi a které jsme společně s ostatními také obdivovali.

U pavilonu plazů jsme se pak posadili, vyndali svačiny, posilnili se na zbytek cesty (především nás čekalo dovádění na hřišti, na které se děti těšily snad více, než na všechna zvířata). Povíдали jsme si o těch, která jsme viděli, i o těch, která jsme se teprve chystali navštívit. Každý dostal na památku, a také za to, že se účastnil soutěží, malého dinosaura. Dětem to udělalo velkou radost a ještě než jsme se vydali na hřiště, chvíli si s nimi hrály.

Potom už ale spěchaly, aby se mohly pořádně vyřádit na hřišti. A to tak dokonale, že zpátky jsme se všichni svezli vláčkem. Sotva jsme prošli branou, děti se rozutekly k maminkám nebo tatínkům, kteří už vzorně čekali a své ratolesti vyhlíželi. Ještě jsme se stačili rozloučit a připomenout si, že 11. prosince se zase uvidíme na vánočním setkání, a pak už všichni spěchali domů.

Kristýna Pulišová, YMCA Brno, foto: archiv autorky

Při nákupu online v EU máte stejná práva jako v ČR

Bojíte se nakupovat v jiných zemích EU, protože si myslíte, že přijdete o dvouletou záruku? Když budete nakupovat přes internet a sedět přitom ve své židli České republiky, máte stejná práva, jako byste nakupovali u českého obchodníka. Jak to? Nově totiž platí evropské nařízení Řím I. Máte tedy 14 dní na odstoupení od smlouvy bez udání důvodu nebo klassickou „českou“ dvouletou záruční dobu.

Jasná pravidla pro nákupy přes internet v rámci EU totiž přineslo nové evropské nařízení Řím I koncem loňského roku. Konec je s dohady, zda se nákupy online řídí právem domovského státu obchodníka, nebo spotřebitele. Spotřebitel se už teď může spolehnout na úroveň právní ochrany, na kterou je zvyklý v členském státě, kde má obvyklé bydliště. Případné spory Čechů po nákupu na zahraničních webech se tak budou řídit českými zákony.

Nařízení Řím I (<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2008:177:0006:01:CS:HTML>) nahradilo tzv. Římskou úmluvu, která neposkytovala spotřebitelům dostatečnou ochranu při nákupu online v jiných zemích EU. „Dosud mohlo dojít k situaci, kdy se spotřebitelská smlouva bude řídit právním řádem státu obchodníka.

A tak by například místo 14 dnů na odstoupení od smlouvy bez udání důvodu měl český spotřebitel k dispozici pouze sedmidenní lhůtu, která je obvyklá třeba ve Francii,“ vysvětluje Martin Rezek, právník Evropského spotřebitelského centra ČR. V případných sporech tedy platí rozhodné právo země spotřebitele. Pokud by ale měla být ve státě prodávajícího některá spotřebitelská práva ještě výhodnější, může se jich nakupující také domáhat.

„V tomto ohledu nejsou podstatným faktorem jazyk nebo měna použité na internetových stránkách,“ upřesňuje Martin Rezek. „Českým právem proto bude chráněn i český zákazník internetového obchodu psaného například ve španělštině, který si nechá zboží doručit do svého bydliště třeba v Mělníku.“

Některé spotřebitele dosud nejistá situace od přeshraničních nákupů odrazovala. Nyní by mělo dojít k posílení jejich pozice a také důvěry ve vnitřní trh EU, což prospěje rovněž internetovým prodejcům, kteří nabízejí zboží a služby do jiných zemí EU.

Upřednostnění domovského práva spotřebitele je přitom logické a spravedlivé. „Zatímco spotřebitel nakupuje za hranicemi státu pouze výjimečně a strávil by nad studiem legislativy země obchodníka hodně času a energie, tak většina obchodníků, kteří se věnují přeshraničnímu obchodu, může náklady spojené s prostudováním jiných právních předpisů rozložit do mnoha obchodních transakcí,“ podotýká Martin Rezek.

Nařízení Řím I platí v celém Evropské unii, vyjma Dánska. Nevztahuje se na smlouvy o službách poskytovaných výlučně v zemi odlišné od země obvyklého bydliště spotřebitele (např. připojení k internetu v místě dočasného pobytu v jiné zemi), na přepravní smlouvy (půjčování aut, letecká doprava, cestování vlakem či autobusem atp.) a na smlouvy, jejichž předmětem je věcné právo k nemovitosti nebo právo k užívání nemovitosti.

Ondřej Tichota, poradce pro komunikaci ESC ČR

Vzpomínka na Jirku Hodka

Kamarádi, kamarádi chvěje se nám hlas,
proč vy jenom kamarádi opouštíte nás...

Setkání seniorů v Masarykově táboře YMCA na Sázavě a jméno Jirka Hodek, byly neoddělitelné pojmy. Vždyť Jirka byl jedním z prvních účastníků této každoroční akce umožňující všem předválečným i poválečným členům Ymky, které vítr bouřlivých let rozvál po celém světě, aby se alespoň jedenkrát ročně sešli na místech svého mládí.

Jirka patřil k průkopníkům Ymky v období první republiky a byl členem jeho nejslavnějšího oddílu UNCAS, kde byli soustředěni hráči košíkové, kteří v celostátní soutěži dosahovali vynikajících výsledků. Jirkovým letním táborem dětských let nebyla „Sázava“, ale „Vranice“ a on na ni často vzpomínal, i když již jako senior, jezdil do tábora na Sázavě, kde jsem se s ním a jeho ženou Lídou

seznámil. I když byl mezi námi věkový rozdíl předválečného a poválečného člena Ymky, setkávali jsme se na mnoha sportovních kolbištích při pravidelných sportovních akcích pořádaných v rámci setkání seniorů, a kdo to neviděl, stěží by uvěřil, že ti starší pánové hrající s takovým zaujetím nohejbal, odbíjenou, basebool nebo i golf, by již dávno měli nárok na odpočinek v houpacím křesle.

Jirka měl vysokou štíhlou postavu a do pozdního věku rovnou jako svíčka. Jeho mladistvému zjevu pomáhalo i to, že byl vždy čerstvě oholen, vymydlen a přepečlivě oblečen, což mu ubíralo ze skutečného věku aspoň dvacet let. Vzpomínám, že když jsme spolu před několika lety o dovolené šli na Džerbě kupovat něco do obchodu se sportovním vybavením, zeptal se mě prodáváč, kolik je tomu mému partákovi vlastně let a když jsem mu řekl, že mu za pár let bude devadesát, myslel, že si z něj dělám legraci.

Bližší jsme se s Jirkou a jeho ženou Lídou sblížili, když jsme byli s manželkou na dovolené právě na Džerbě a s Hodkovými jsme se tady setkali. Měli jsme na sebe spoustu času a tak jsme si mohli povědět, že máme vlastně k sobě velmi blízko, když oni mají chatu, co by kamenem dohodil od místa našeho bydliště a tak začala naše pravidelná setkání. Několik let jsme jezdili společně na dovolenou na místo, kde jsme se poznali, protože se nám tam líbilo. Dozvěděl jsem se tak i řadu historek z Jirkova života, například, že strávil několik let v nacistickém vězení a po propuštění byl v delegaci, která vítala osvoboditele Plzně generála Pattona, řadu let byl vedoucím čs. reprezentace v Závodu míru a dalších mezinárodních sportovních akcí.

Jirka byl jedním z nejvzdělanějších lidí, které jsem poznal a proto také pravidelně vyhrával různé soutěže, vyžadující univerzální znalosti. Kromě toho měl výbornou paměť. Byl jsem hrdý na jeho přátelství a pyšný na to, že i on rád poslouchal moje životní příběhy. Protože to byly většinou věci humorné, smál se tomu a říkal, že bych ty blbinky měl někdy sepsat.

Dal jsem si říct a skutečně jsem se spisováním začal. Protože jsem od přírody líný, tak mně to šlo strašně pomalu.

Jak plynul čas, tak se blížily Jirkovy devadesátiny a nastala mně starost, jaký mu dám k tomuto jubileu dárek. Když jsem odmítl řadu námětů, které se mně zdály moc všední, napadlo mě, že bych mohl dopsat pro něj tu knížku a dát mu její autorský výtisk, jako dárek. Vzpomněl jsem si dost pozdě a tak jsem začal psát a psát a podařilo se mně to dopsat tři dny před tím slavným dnem. V zbývajících třech dnech se mně podařilo jeden z „rukopisů“ nechat provizorně svázat a „dar“ byl připraven.

V té době začal Jirka postonávat a týden dokonce strávil v nemocnici, ale domlouvali jsme se, že na setkání seniorů přijede. Ten slavný den připadal na 24. srpna a protože jsem věděl, že se v ten den zúčastní oslavy celá jeho rodina, tak jsem jen zavolaal, abych popřál. Telefon vzala Lída a řekla mně, že Jirka celý den leží a protože byl z návštěvy unaven, tak usnul. Prosil jsem ji, aby mu za mě a mojí ženu pogratalovala a on se mi ozval, až mu bude lépe a domluvíme se, kdy a kde se sejdem.

Jirka se mně již neozval, ozvala se jen Lída, aby mně řekla tu smutnou novinu, že Jirka již není mezi námi a klidně ve spánku odešel tam, kam ho budeme všichni následovat, až přijde náš den.

Jirko, kamaráde, budeš nám moc chybět. Čest Tvoji památce.

Vašek Kliment, foto: J. V. Hynek

Jak jsme instalovali repliku historického neonu na budovu YMCA v Praze

Od nápadu k dokončení toho, co jsme si předsevzali, uběhne mnohdy opravdu dlouhá doba. A někdy si za to člověk může sám, někdy neočekávané změny, jindy neschopnost dodavatelů a někdy jen úřední šiml. A pokud se vše sejde, tak mezi nápadem obnovit historický neonový nápis a jeho instalací může uběhnout neuvěřitelných 40 měsíců. Jak celá procedura probíhala?

1. fáze – idea a první kroky – 8 - 11/2007

Na historických fotografiích jsme našli nejasný neonový nápis a v dalších materiálech grafický návrh neonového nápisu a loga YMCA na budově v Praze. Byla zjištěna cenová nabídka, zajištěno výběrové řízení a předložen návrh na ÚV pro schválení prostředků.

2. fáze – zdroje a priority (11/2007 - 11/2008)

ÚV schvaluje prostředky pro výrobu a instalaci nápisu. Bohužel v roce 2008 dochází k jiným důležitým investicím a tedy prostředky je třeba využít jinak. Ovšem pro rok 2009 ÚV opět schvaluje stejnou částku pro akci neon.

3. fáze – památkáři 1 (4 - 5/2009)

Pro obnovu je třeba svolení památkářů – to nám nemožno vystavit bez architektonické studie.

4. fáze – architektonický návrh (6 - 11/ 2009)

Architektka na základě historických podkladů zpracovává studii. Historické podklady ovšem neodpovídají realu z roku 1927 (nakonec byl realizován nápis, ke kterému se nezachovaly podklady) a je třeba volit variantní řešení. Poprvé vážně komunikace s vybranou firmou.

5. fáze – památkáři 2 (11/2009 - 1/2010)

Na základě studie památkáři udělují souhlas s umístěním neonu. Ve svém vyjádření píší „na levé straně budovy“, kde již dnes vchod do Ymky není. Po ústním jednání potvrzují, že strana domu není směrodatná a že souhlas platí i pro pravou stranu budovy. V tuto chvíli je jasné, že akce se nestihne v roce 2009 a tak statutární zástupci povolují využití prostředků v roce 2010.

6. fáze – stavební úřad a památkáři 3 (1 - 3/2010)

Po konzultaci je zjištěno, že na instalaci je třeba stavební ohlášení a územní řízení. Po dodání všech dokladů úřad nemůže povolit instalaci na pravé straně, neboť památkáři povolili stranu levou. Úřední dokument je dogma. Památkový ústav nemůže doplnit své rozhodnutí, proto je třeba absolvovat nový, 30 denní proces schválení.

7. fáze – vybraná firma (3 - 10/2010)

Po osobní účasti 4x na památkářích a 3x na stavebním úřadě jsou všechna povolení v pořádku a ze strany YMCA v ČR podepsána smlouva o dílo s termínem dodání 20 dnů po podpisu smlouvy. Přes prvotní oprávněné výmluvy, že když povolení trvala tak dlouho, vzali velkou zakázku a čas bude až v květnu, přes mailové, telefonické a sms urgencye s tím, že Ymka odstoupí od smlouvy, byla smlouva podepsána a zaslána 26.6.2010. Od této chvíle běžela lhůta dodání. V září 2010 po dalších urgencích jsme obdrželi email s fotografiemi, že neon je hotov, je třeba jen dodělat a že ještě zajistí zábor chodníku a do konce měsíce vše bude.

8. fáze – MČ Prahy 1 a zábor (9 - 11/2010)

Na konci září se ukazuje, že majitel firmy, že neví, jak v Praze zařídit zábor, že to v Liberci nedělají. Jen přijedou a nainstalují. Dobře. Uděláme to sami. Celý proces získání povolení trval 6 týdnů. 4x bylo třeba osobně zajít na MČ Praha 1 odbor dopravy, 3x na technickou správu komunikací, zaplatit 5 správních poplatků, objednat a zaplatit pronájem 3 dopravních značek a osobně je ohlídat, aby je nikdo během týdne nepřesunul (stalo se to asi 4x).

9. fáze – hotovo (8. 11. 2010)

Byl to ten slavný den, kdy nám byl nainstalován světelný neonový nápis. Vše proběhlo bez problémů a my se teď můžeme kochat. Přijedte také potěšit své oko a ymkařskou duši. Celý proces stál za to!! :-)

Zvolen nový generální sekretář YMCA Europe

S radostí oznamujeme, že novým generálním sekretářem YMCA Europe se stal Juan A. Simoes Iglesias. Byl jednohlasně zvolen výkonným výborem YMCA Europe na jednání dne 5. 11.2010 v pražském Paláci YMCA.

Juan (47) od roku 1999 působí jako generální sekretář YMCA ve Španělsku. V rámci YMCA pracuje od roku 1985, kdy byl jako dobrovolník vedoucím na táboře. Zaměstnan pak byl v roce 1988 jako asistent v YMCA Cleveland v USA.

Na pozici generálního sekretáře YMCA Europe nastoupí od 1. března 2011 a nahradí tak reverenda Johana Vilhelma Eltvika, který byl zvolen GS Světové aliance YMCA a tuto pozici převezme 1. ledna 2011.

Johanovi i Juanovi přejeme mnoho úspěchů v jejich nových zaměstnáních.

Peter Posner, předseda YMCA Europe

HISTORIE YMCA V USA

– 1. DÍL (1851–1869)

YMCA je ve Spojených státech všeobecně známou a vlivnou organizací se zajímavou historií. V dnešním čísle Proteinu Vám představíme první část dějin „The Y“, jak se v současnosti YMCA ve Spojených státech označuje.

Roku 1844 založil George Williams v Londýně organizaci YMCA. Sedm let poté Thomas Sullivan, lodní kapitán na penzi, převedl Williamsův nápad za oceán a v Bostonu založil první Ymku ve Spojených státech. Na novém kontinentu se Ymka začala rychle rozrůstat: již o rok později vyrostlo na východním pobřeží Spojených států několik místních sdružení. Do roku 1860 na území Spojených států působilo již více než 200 sdružení, která dohromady vykazovala více než 25 000 členů. YMCA se velmi brzy aktivně zapojila do života Americké společnosti, včetně angažovanosti během Americké občanské války.

První YMCA ve Spojených státech byla založena 29. prosince 1851 v Bostonu ve státě Massachusetts na popud kapitána Thomase Valentina Sullivana, amerického lodníka a misionáře, který poznal Ymku v Londýně. Prvenství na severoamerickém kontinentu nicméně drží YMCA v Montrealu, která vznikla již o měsíc dříve. YMCA v Bostonu, kterou si Sullivan představoval jako „útočiště“ pro mladé námořníky, se utěšeně rozrůstala a do roku 1853 měla kolem 1500 členů, většinou obchodníků a řemeslníků. Bostonská YMCA se snažila rozvíjet duševní, tělesnou i duchovní stránku mladých mužů šřit mezi nimi křesťanství podle evangelia. Prvním zvoleným předsedou se v roce 1855 stal Franklin

W. Smith. V průběhu druhé poloviny 19. století se začala zaměřovat na několik oblastí, jednou z nejdůležitějších bylo vzdělání. V roce 1895 byla na bostonské YMCA založena večerní škola, která fungovala jako příprava na Severovýchodní Univerzitu (Northeastern University).

Na novém kontinentu se Ymka začala rychle rozrůstat: již o rok později vyrostlo na východním pobřeží Spojených států několik místních sdružení. Podobně úspěšně jako YMCA v Bostonu se rozvíjely i nově vzniklé Ymky v dalších amerických městech. Do roku 1860 na území Spojených států působilo již více než 200 sdružení, která dohromady vykazovala více než 25 000 členů. Některá zajímavá sdružení si nyní představíme. První studentská YMCA v USA byla založena v roce 1856 v Cemberlandskou univerzitu v Lebanonu ve státě Tennessee. Studentské Ymky v současnosti fungují na mnoha univerzitních kampusech. První černošská YMCA byla založena již o tři roky dříve bývalým otrokem Anthony

Bowenem ve Washingtonu, D.C. (viz Protein 1/2010). V roce 1879, Darren Blach založil na Floridě indiánskou Ymku kmene Siouxů a vznikaly Dnes Siouxská YMCA operuje na 12.000 km² rozlehlé indiánské rezervaci (Cheyenne River Indian Reservation). Již od počátku se YMCA věnovala také zapojování imigrantů do společnosti. V roce 1856 byla zřízena speciální třída s výukou anglického jazyka pro německé imigranty.

V šedesátých letech se YMCA začala soustředit na ubytování mladých mužů, kteří se stěhovali z rurálních oblastí do měst a potřebovali bezpečné ubytování, které by si mohli dovolit. Ubytovny obsahovaly tělocvičny, sály a pokoje hotelového typu. V roce 1867 byla založena první ubytovna YMCA v Chicagu (Chicago's Farwell Hall).

YMCA se postupem času v této oblasti velmi prosadila a v letech 1922 – 40 vzrostl počet pokojů na 55 tisíc až na více než 100 tisíc, což z Ymky učinilo největšího provozovatele ubytování v USA. Mezi slavné nocležníky patřil například bojovník za lidská práva Martin Luther King jr. nebo spisovatel Jack Kerouac.

První tělocvična v budově YMCA byla zkonstruována v roce 1869. A brzy následovaly další na mnoha místech. Roku 1881 Robert J. Roberts z bostonské YMCA zavedl hodiny cvičení a poprvé použil termín „body building“ (tělesné cvičení).

YMCA hrála důležitou roli během Americké občanské války (1861-1865). V roce 1861 prezident Abraham Lincoln povolal 5.000 dobrovolníků z řad členů YMCA. Ti sloužili jako lékaři, ošetřovatelé, kaplani a také distribuovali lékařské potřeby, jídlo a oblečení. Mimo jiné také učili vojáky číst a psát. Mezi těmito dobrovolníky působil i slavný americký básník Walt Whitman.

dobrovolník YMCA za občanské války - Lewis Martin

Válka sice způsobila snížení počtu sdružení na pouhých 69, ale díky rychlému poválečnému procesu obnovy jich bylo do čtyř let dokonce více než před válkou a YMCA v té době zažívala v USA velký boom.

Pokračování příště.

František Kroužil

Všichni mají radši blondýnky

Rozhodla jsem se napsat hluboce intelektuální blog o tom, že mám v šuplíku odbarvovač a nebojím se ho použít. V pondělí večer jsem zjistila, že připomínám Micka Jaggera. Nevím, jestli někdy promoval, ale z obavy před tím, že mě vyhazovač nepustí do promoční síně, jsem zamířila do kadeřnického salónu za účelem vytvoření společensky přijatelného mikáda.

Kadeřnice zalomily rukama (asi si myslely, že přišel Jagger) a začaly se předhánět ve výčtu procesů, které moje nešťastná hlava nutně potřebuje, aby byla promoceschnopná. Když mi nemilosrdně sdělily celkovou částku všech procedur, vyhlásila jsem osobní bankrot, ale na otočnou židli jsem usedla a svěřila se odborníkům.

Za hodinu mi vlasatá kadeřnice vytvořila na hlavě solidního vrabce a obě kadeřnice se poté shodly, že vrabec barvy havrana je zcela neúnosné módní

faux pas. Děkala jsem drahoty (bylo to skutečně drahé), ale svolila jsem a nechala jsem si na hlavu naplácat jakousi modrou směs, která na mé černočerné kebuli měla vytvořit tzv. módní odlesky. A tak jsem včera odpromovala pod sochou Karla IV., jako Zikmund, liška ryšavá.

Na půli cesty mezi havraní černí a barvou pampelišek přemýšlím, zda nedozrál čas na změnu. Ono se řekne, barva vlasů, ale jestli něco píše dějiny, jsou to právě kadeře. Kronikáři pějí chvalo zpěvy na zdegenerované blondaté aristokratky, čarodějnice byly vždycky brunety a Angelika měla všude naprosto nelegitimní protekci! Sociální stereotypy jsou prostě hluboko v nás.

Před pár dny jsem v metru špiclovala dvě paní. Jedna povídá rozzněhlým hláskem: „Ten můj blbec se rozešel se svojí slečnou. Taková milá drobná blondýnečka to byla, víš! A teď, teď chodí s takovou nánou. Vona je velká, černá. Nelíbí se mi ta holka ani trochu!“ Krčila jsem se za tyč, ale podívaly se na mě obě a věnovaly mi zlostný pohled. Evidentně mě zařadily do skupiny „velkých černých“, které malým blondýnečkám odlákávají jejich snoubence.

V sobotu jsme byli s Májou, mojí nejmilejší peroxidovou kamarádkou, na travestishow. Povíдали jsme si na baru, Mája zalovila gelovým nehtem ve víně a hodila vilný pohled na fešné mládence, kteří jí dlouze sledovali. Mládenci civěli čím dál víc a ona klopila své nekonečně dlouhé řasy a kroužila dlouhým nehtem po baru. Po chvíli se jeden odhodlal a přišel blíž. Třikrát jí udiveně obešel a uznale pronesl: „Tyjo, ty seš fakt nejlepší transvestita, jakýho jsem viděl! Fakt dokonalej!“. Jsou chvíle, kdy bych s ní neměnila.

Můj táta má rád blondýny. Je to prý silnější než on. Rozumím tomu, mám podobný vztah k belgickým pralinkám. Prostě vidím, a jdu! A tak věřím v sílu peroxidu, a když vidím, kolik stojí všechny ty odbarvovací procedury času a peněz, tak si říkám, že si ty naše blondýnky tu protekci vlastně zaslouží. Fandím jim! Svítí nám na cestu v časech dobrých i zlých, chlapi si je vylepují na zdi věžeňských cel a „spravedlnost“ je prý slepá, ale podle všech soch a obrazů taky blondatá. Takže blondýny u mě vždycky najdou zastání!

ANKETA 5/2010

Kolik je vám let?

do 15 (278 hl.)16 - 20 (49 hl.)21 - 25 (47 hl.)26 - 30 (43 hl.)31 - 40 (42 hl.)41 - 50 (38 hl.)nad 51 (51 hl.)

Celkem hlasovalo: 548

Zdroj: www.protein.ymca.cz

PÁR SLOV K ANKETĚ

Už přece jen jsme časopisem (a organizací) mladých lidí. I když to tak zpočátku nevypadalo, tak se během času přece jen hlasování převážilo ve prospěch mladších ročníků. Už jsem se lekl, že budeme muset hledat poněkud jiná témata, ale za druhou stranu, myslím, že mladším neškodí přečíst si něco ze světa těch zkušenějších a dříve narozených by se zase mohli nechat dobít energií těch mladších. Takže OK, Protein pokračuje v rozjetém rytmu!

J. V. Hynek

Už proto, že muži prý chodí s blondýnami a berou si brunety. Netuším, jak to chodí v praxi. Možná si jednoho dne takový standardní muž řekne: "Už toho bylo dost" a rozhodne se, že je čas na nějakou „velkou, černou“.

A jelikož jsem holka na vdávání, tak asi zůstanu věrná havraní černí a velkým černým belgickým pralinkám.

Renata Francová, kresba: autorka textu

Reklamní předměty YMCA

Rádi bychom připomněli všem, kteří by s hrdostí vlastnili, užívali, nosili či někomu darovali nějaký předmět s logem YMCA, že jistý výběr je k dispozici v YMCA v ČR – ústředí:

- Tričko s límečkem (modré, vyšitě logo, vel. S, M, L)
- Tričko klasické (sportovní dres) s velkým logem YMCA na hrudi s nápisem CZECH REPUBLIC (modré, tmavě modré, černé, vel. S, M, L, XL)
- Tričko (černé, oranžové, béžové, vel. S, M, L, XL s vyšitým logem YMCA)
- Klobouk a kšiltovka (světle béžové s vyšitým logem)
- Šňůrka na mobil nebo klíče s nápisem www.ymca.cz

Pozor! Nová trička YMCA s mottem „YMCA – prostor pro Tebe“ rychle mizí. Ubývá velikostí i barev. Nejlépe si vyberete na našich webových stránkách ymca.cz v sekci Propagace pod příslušným bannerem, neboť jsou tam barevné fotky. Najdete tam i všechny výše uvedené reklamní předměty i s barevnými obrázky. Zájemci pište na email: sekretariat@ymca.cz. Pozor zásoby se krátí, takže kdo dřív... ten dřív!

A co najdete v příštím čísle?

1. To, čím do něj přispějete :-)
2. To, co pro vás připraví ostatní...

Tématem příštího Proteinu bude:

Výchova v YMCA

Každá organizace má své poslání a cíle. Ty, které pracují s dětmi a mládeží se snaží rozvíjet jejich osobnost prostřednictvím svých programů. Jaké nové plány máme v této oblasti v Ymce?

Nezapomeňte ale také na zprávy a (kvalitní) fotografie ze svých akcí. Uzávěrka je 20. 12. 2010.

Pište na mail redakce: protein@ymca.cz.

YMCA Youth Peace Network 2011

June 3 - September 9 2011

Are you a young leader
at your YMCA?

Are you between 19
and 30 years of age?

Do you want to make a positive
impact on a youth's life?

Do you want to be a part of
a Global Network of Peace?

**APPLY FOR THE 2011 YMCA
YOUTH PEACE NETWORK**

Application deadline is January 4, 2011

For more information and to
obtain an application go to:
www.vanymca.org/id/youthpeacenetwork

or email:
internationaldevelopment@vanymca.org

Canada

Canadian International
Development Agency

Endowment Fund of the
YMCA of Greater Vancouver

Agence canadienne de
développement international

Program Schedule

- 3 Weeks of training and workshops in Vancouver
- 1 Week of Camp Counselor Training
- 7 weeks of Volunteering at a YMCA Summer Camp being a Camp Counselor and a Global Education Facilitator
- 1 Week of Meetings with Local NGOs
- 2 Weeks of Program Debrief and Wrap up

V případě zájmu o tuto akci se přihlaste na email: marie.caskova@ymca.cz.